

[Victor Pürschel.]

virkelig højst beklageligt, at man begynder at gøre saa væsentlige Indgreb, som man har gjort her, og det er jo ogsaa muligt, at det i det lange Løb bliver skæbnesvangert.

Statsministeren sagde henvendt til Venstre, at det var svært at genkende det gamle Venstre i det Forslag, Venstre havde forelagt her. Ja, det kan maaske ogsaa være svært at genkende Socialdemokratiet. Det Socialdemokrati, der i sin Tid marcherede op, vilde vel ikke saadan have befundet sig vel ved at høre den Tale, Statsministeren holdt paa Kongressen. Medens han her paa Grundlovens Omraade er saa lykkelig at kunne hygge sig med dette, at her ser han sin Ungdoms Idealer realiserede, saa har Udviklingen paa en Række andre Omraader jo været en hel anden. Der er Forholdet jo det, at Statsministeren nu maa gaa ud og sige til sine Tilhængere: Det, vi har lært jer, er ikke rigtigt. Det bliver sagt i den overlegne og elegante Form, som er Statsministerens, men det bliver sagt. Naar Statsministeren f. Eks. siger til Kongressen, at Skatten kan ikke give nok fra denne lille Gruppe, fra de 7 pCt., der har over 5 000 Kr. i skattepligtig Indkomst her i Landet, Skatten maa bredes ud over store Lag af Befolkningen — spredes over brede Befolkningslag, saadan tror jeg omtrent, Ordene faldt efter „Social-Demokraten“s Referat —, saa er dette jo, omskrevet i socialdemokratisk Kongressprog, ganske det samme, som vi andre har sagt Gang paa Gang, at den socialdemokratiske Lære, at man kunde faa et Samfund til at gaa rundt paa Grundlag af Sætningen: Lad de rige betale! — er falsk. Det er det, den højtærede Statsminister nu siger til Kongressen. Denne Lære: Lad de rige betale! — er falsk, for saa vidt som det ikke lader sig gøre at bygge Samfundet op paa dette Grundlag, at skaffe de Penge, som er nødvendige, paa dette Grundlag.

Naar Statsministeren taler om den særegne danske Mentalitet over for Hær og Flaade, ja, saa gaar han ud og siger til sine Meningsfæller: Naar vi har lært jer at se Hær og Flaade som fjendtlige Elementer og se paa Befalingsmændene som nogle mistænkelige Personer, saa er dette ikke rigtigt, denne Indstilling maa forandres. Og naar Statsministeren saa taler om, at man har fablet om Forbund imellem Nationerne, ja, hvem er det saa, der har fablet om Nationernes Forbund? Var det ikke Socialdemokratiet, der i sin Tid paa Grundlag af Nationernes Forbund

vilde afruste, og var det ikke det radikale Parti, der ivrigt støttede dette? Og nu gaar man hen og siger, at man har fablet om Forbund mellem Nationerne.

Saa haardt dømmes man altsaa, selv om det sker i blide og beherskede Vendinger, den Politik, paa hvilken man har skaffet sig Flertal. Det kan ikke godt gøres haardere, og det er i denne Situation, Statsministeren skulde have været til Valg, i denne Situation, hvor han ogsaa en Gang om Maaneden igennem Arbejdsløshedstallene maa dokumentere, at han ikke har evnet ved Hjælp af sine Grundsatninger at løse det Spørgsmaal, som var Socialdemokratiets vigtigste og var det vældige Brækjern over for den tidligere Regering. I denne Situation var Statsministeren. Der er det interessant at sammenstille et Par Udtalelser, som er fremkommet med Hensyn til Grundloven. Ordføreren sagde, at Regeringen kunde jo ikke have undladt at fremsætte et Forfatningsforslag — jeg haaber, jeg har forstaaet det rigtigt. (*Hartvig Frisch*: Hvad vilde man ikke have sagt, hvis vi ikke havde gjort det!). Ja, hvad vilde man ikke have sagt fra Venstres Side, hvis Regeringen ikke havde fremsat et Forfatningsforslag. Er det ikke det samme som, at det kunde Regeringen ikke lade være med. Jeg tror, at det er en Erkendelse af, at Regeringen i Virkeligheden i Kraft af den Politik, den havde ført, i Kraft af sine tidligere Udtalelser havde været nødt til at fremkomme med dette. Nu ved vi ogsaa — det er erkendt fra alle Sider —, at Regeringen havde ingen som helst Tillid til, at den paa Grundlag af det socialdemokratiske og det radikale Parti alene kunde fremskaffe de 45 pCt., der skulde til for at gennemføre en Grundlovsændring, og vi har jo den kommunistiske Ordførers Udtalelse for, at han tvivler om, at det kan gøres endnu, selv med den Koalition, der er skabt, selv med den Sammensmeltning, der har fundet Sted.

Vel, Regeringen er altsaa i den Situation, at den var nødt til at fremsætte et Forfatningsforslag og maatte imødesee, at den ikke kunde gennemføre det, samtidig med, at den paa en Række Omraader maatte erkende, at den Politik, den havde ført, ikke var rigtig, at det, den havde lært sine Vælgere, ikke var rigtigt, at den ikke evnede at løse det Spørgsmaal, som var det vigtigste for den. Denne Situation var det, Regeringen skulde gaa til Valg paa her i Foraaret. Og da skete altsaa dette, det ulykkelige, at en Politiker fra anden Side kom Regeringen til Hjælp med Gennem-